

kladu ustanovení § 331 tr. zák. Podle §§ 28 odst. 2 a 3, 35, 59 a 62 obecního zřízení ve spojení s předpisy zákona z 15. dubna 1866, z. zák. čís. 47 a vyhlášky místodržitelství pro Čechy z 21. června 1866, čís. 49.165 z. zák. čís. 54 přísluší výkon místní a obzvláště silniční policie starostovi obce, jehož věcí je také výkon usnesení obecního zastupitelstva. Obecní strážník je při tom jen pomocným orgánem starosty obce, aniž je předepsáno, že starosta obce musí určité služební výkony při výkonu místní a silniční policie zůstaviti strážníkovi a že není oprávněn k jejich provedení. Byl-li starosta obce na základě usnesení obecního zastupitelstva formálně oprávněn provést silničně policejní opatření, což také odvolací soud uznává, nepřekročuje požadavky svého úřadu, když k provedení toho se týkajících nařízení zároveň se strážníkem sám přiloží ruku a jak odvolací soud praví, osobně také »vykonává službu strážníka«. Obecní starosta, jemuž přísluší výkon místní a zvláště silniční policie, může kdykoliv, i když je k výkonu služby určen strážník, výkon této služby provést sám, mohl tudíž v daném případě sám vykonati službu strážníka a sám F-a z vozu odvésti a může k potlačení nebo přemožení odporu, kladeného osobou, proti níž úřední zákrok směřuje, užití přiměřené brachiální síly (srov. rozh. nejv. s. čís. 1475 sb. n. s.). I když se vychází ze skutkového zjištění odvolacího soudu, že Vilém F. do obviněného starosty W-a nestrčil — ač zjištění to vzhledem k obsahu trestního rozsudku ze dne 28. srpna 1929, jímž byl Vilém F. pravoplatně odsouzen pro zločin podle § 81 tr. zák., spáchaný nejen na strážníkovi R-ovi, nýbrž i na starostovi W-ovi, není formálně nezávadné, an se odvolací soud s rozsudkem tím nevypořádává, ač rozsudek ten při odvolacím přelíčení byl čten — jest odvolacím rozsudkem samým připuštěno, že brachiální moc, které užil strážník R., vytahuje F-a z autobusu, nelze podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku podle § 331 tr. zák., poněvadž byla nutně podmíněna okolnostmi, když F. proti strážníkovi R-ovi použil zbraně. Třeba tedy F. neútočil přímo proti osobě starosty W-a, byl W. vzhledem ke své úřední funkci oprávněn, by přispěl svému podřízenému orgánu na pomoc třeba i přiložením vlastní ruky. Jednal tedy starosta W., uchopiv F-a za bok (za nohu), by tak byl nápomocen strážníkovi R-ovi při vytahování F-a z autobusu, v rámci své úřední moci a svých úředních povinností a nelze v tomto jeho činném zásahu shledati skutkovou podstatu přestupku podle § 331 tr. zák. Bylo proto o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4636.

Predpis § 36 odst. III. zák. na ochr. rep., že trestné pokračovanie pre prečin y podľa tohoto zákona náleží s b o r o v ý m súdom prvej stolice, nepripúšťa výnimku ani v tom prípade, že obžaloba je podaná aj pre niektorý iný prečin podľa obecného trestného zákona a že v nej verejný žalobca navrhol, aby vec bola prejednaná pred samosudcom.

Ak takúto vec prejednal a rozhodol samosudca, bol zavinený formálny zmätok podľa § 384 č. 1 tr. p.

(Rozh. z 22. februára 1933, Zm III 512/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci, zavedenej pred krajským súdom v Nitre proti R. B., obžalovanému z prečinov podľa § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. a § 191 tr. zák., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti osobitného obhájcu takto sa usniesol: Následkom zmätočnej sťažnosti osobitného obhájcu zrušujú sa z úradnej moci na základe dôvodu zmätočnosti uvedeného v čís. 1 § 384 tr. p. rozsudky oboch súdov nižších stolíc aj s pojednávaním a ukladá sa krajskému súdu v Nitre, aby znova vo veci jednal a rozhodol. Zmätočná sťažnosť sa odkazuje na toto rozhodnutie.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti presvedčil sa najvyšší súd, že oba rozsudky nižších stolíc i s celým pojednávaním sú zmätočné z dôvodu zmätočnosti uvedeného v čís. 1 § 384 tr. p., ktorého treba vždy dbať z úradnej povinnosti. Na obžalovaného bola podaná obžaloba pre prečin podľa § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. a pre prečin podľa § 191 tr. zák. Štátne zastupiteľstvo navrhovalo v obžalovacom spise, aby pojednávanie bolo konané pred samosudcom a navrhovalo trest na slobode do 6 mesiacov, zrejme podľa § 6 zákona z 22. XII. 1921 čís. 471 Sb. z. a n., ktorého platnosť bola predĺžená. Vec potom skutočne prejednal a rozhodnul samosudca krajského súdu.

Podľa odst. 3 § 36 zák. na ochr. rep. náleží pokračovanie pre prečiny podľa zákona na ochr. rep. sborovým súdom, avšak v odst. 5 § 36 toho zákona sa stanoví, že ustanovenia §§ 6 až 8 zák. z 22. XII. 1921 čís. 471 Sb. z. a n. neľze užiť. Ponevác trestnú vec pre prečin podľa § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. prejednal a rozhodol samosudca a nie trestný senát krajského súdu, zostavený podľa § 14 zák. čl. VII: 1912 z troch členov, a okolnosti, že obžaloba znela aj na ďalší prečin § 191 tr. zák., a že verejný žalobca navrhoval v obžalovacom spise prejednávanie veci pred samosudcom, nemôžu vylúčiť záväzný predpis § 36 zák. na ochr. rep., že prečiny podľa zákona na ochr. rep. treba prejednať a rozhodnúť trestným senátom krajského súdu, nebol rozhodujúci súd zostavený podľa zákona a tým bol založený zmätok uvedený v čís. 1 § 384 tr. p. Ponevác vrchný súd na túto zmätočnosť z úradnej moci nehľadel, je v dôsledku toho zmätočný i rozsudek druhej stolice s celým pokračovaním. Preto pokračoval najvyšší súd z úradnej moci podľa odst. 1 § 34 por. nov., zrušil pre súvislosť oboch trestných činov rozsudky nižších stolíc s celým pokračovaním a uznal tak, jako je vo výroku uvedené.